

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНИНЪ

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛН

246 Щерю Патриковъ тукъ

В. „Свободенъ Гражданинъ“ ще излиза веднажъ въ седмица—Четвъртъкъ. Цѣната му за въ България: 5 лева на годината, 3 лева за шестъ мѣсеца, а за въ ст. 8 лева на година и 4 л. за шестъ мѣсеца. Обявленията: на I стр. 10 ст. на дума, на 2 и 3 стр. по 6 ст.; приставскитѣ обявления се приематъ прѣдплатени и. Единъ брой 10 с. на дума за 4 стр. Всичко, що се отнася до вѣстника, испраща се направо до администрацията му въ гр. Варна Единъ брой 10 с.

Аракелъ Г. Одабашиянъ

Купува старъ куршумъ (олово) и оловени тръби. Килограма 30 ст.—Варна.

10 - 1

НѢМА ФАЛШИВИ МАРКИ И МОНЕТИ ВЪ БЪЛГАРИЯ.

Всѣки българинъ, който желае да поддържа българската индустрия, нека купува българския

SUNLIGHT SOAP

(сапунъ за ръцѣ)

Фабрикуванъ отъ първитѣ български фабриканти на този сапунъ Д. Карагеновъ & С-ие Варна, при които се намиратъ сѣщинскитѣ Марсилски сапунчета въ каси отъ по:

100 сапунчета	по	50 грама
200 "	"	50 "
200 " плоски	"	80 "
200 " обли	"	80 "
100 "	"	100 "
200 "	"	250 "
250 "	"	100 "
100 "	"	500 "

Цѣни най-износни.

5—4

ИЗВѢСТІЕ.

Подписаний, синдикъ по несъстоятелността на Доврамаджийското Акц. Дружество „Св. Иосифъ“ въ г. Варна, обявявамъ на интересующитѣ се, че на основание постановлението на г-на Дѣловодителя по тая несъстоятелностъ отъ 22 Мартъ т. г., до 8 Априлий с. г. съ минимална цѣна 10,000 лв. ще продавамъ, по доброволно съгласие, мобилитѣ и стокитѣ на това дружество, находящи се въ дружественото помѣщение, въ зданието на г-на Паница, сръбцу Градский Сѣвътъ, гдѣто могатъ да се видятъ всѣки присжитственъ день и се прѣгледа описътъ имъ. Стокитѣ се състоятъ отъ желѣзарски, дърводѣлски и др., потребни за постройки артикули. Желаящитѣ да купятъ тия стоки и мобили за прѣглеждане и споразумѣние върху цѣната да се отнесжтъ до мене въ адвокатското ми писалище въ гр. Варна, подъ помѣщението на мировитѣ сѣдилища.

Варна, 23 Мартъ 1902 г.

Съ почитъ:

2—2

Синдикъ: Д. Филовъ.

Варна, 4 Априлий 1902 г.

Има моменти въ живота на народитѣ, когато се забравя всѣка вражда и всичко расплотно на самоизяждане се сгруппира и отирава стрѣлитѣ си сръбцу неприятеля. Това е свойственно на онѣзи народи, които не сж изгубили своята жизненностъ, на които прѣдстои да живѣятъ, които не сж осждени на смъртъ. Между тѣзи народи стои и Българскиятъ народъ. Като хвърлимъ бѣглъ погледъ върху нашето минало, ний ще видимъ, че, въ моменти на общенародна опасностъ, нашия Народъ е забравялъ партизанскитѣ дѣлежи и е давалъ да се разбере, че за него нѣма по-скжпи интереси отъ общенароднитѣ. Такъвъ е случая сега и съ въпроса по ржкополаганието на Сърбина Фирмилианъ за Скопски Митрополитъ. Неприятелитѣ на нашия Народъ, мислейки че, раздѣлени на многобройни партии, ний нѣма да забѣлжимъ какво се върши наоколо ни, рѣшили сж да нанесатъ смъртноосенъ ударъ въ сърдцето на България, та, по такъвъ начинъ, да ни омаломощжтъ и ни разнебитжтъ, щото никога да не можемъ се съживи като народъ. Рѣшили сж, казваме, да ржкоположжтъ за Скопски Митрополитъ единъ Сърбинъ, когато въ Скопие нѣма никакви сърби, защото и отъ официални прѣбрования и отъ частни изучвания, направени отъ учени пжтешественици, се знае, че въ Скопие живѣятъ само 36 семейства сърби, и то прѣселени отъ нѣколко години изъ Сърбия, а християнското население въ Епархията се състои само и исклучително отъ българи. И неприятелитѣ на нашия Народъ искатъ, съ единъ замахъ, да прѣдадатъ на сърбитѣ тѣзи крѣпостъ на българщината — Скопие, който прѣвъ повдигна борбата противъ Фенерското робство и още прѣзъ 1830 год. — когато всичко другадъ е спѣло мъртвешки сънъ — си имаше свой — Български Митрополитъ.

Ето тозъ е въпросътъ, който отъ нѣколко врѣме вълнува българския народъ, и ний виждаме, че въ София, безъ разлика на партии и обществено положение, сбиратъ се на Митингъ и изказватъ своето горѣщо съчувствие на Негово Блаженство Духовния Вождъ на Цѣлокупния български народъ, за твърдостъта и самоотверженостъта му при защитата интереситѣ на Българската Църква, като, отъ друга страна, канятъ Правителството енергически да се застжпи за запазване на тия интереси и го увѣряватъ, че Българскиятъ народъ ще го поддържа *единодушно*.

Такива митинги станаха на 1 Априлъ повсемѣстно, а така сжщо и въ

града ни. Драго бѣше на човѣка да види, какъ въ растояние на два само часа — отъ 4 до 6 часа слѣдъ пладнѣ — инициаторитѣ, принадлежащи къмъ различни партии и положения, можаха да свикатъ единъ грамаденъ и величественъ митингъ на площада, прѣдъ Общинското Управление, гдѣто, слѣдъ като се ислушаха ораторитѣ, все се слѣдующата резолюция:

Днесъ, 1/14 Априлий 1902 год., Варненскитѣ граждани, събрани на грамаденъ митингъ на площада, прѣдъ Общинското Управление за обсъждане въпроса по готвящето се ржкополагане на сърбина Фирмилианъ за Скопски Митрополитъ, слѣдъ изслушване ораторитѣ, рѣшихме:

1. Най-енергически протестираме противъ рѣшението на турското правителство за ржкополаганието на Фирмилиана за Скопски Митрополитъ въ Българска Епархия.

2. Молиме Н. Блаженство Екзархътъ и Българското Правителство да се застжпятъ за осуетиванieto на тоя произволенъ и несправедливъ актъ, съ който се накръняватъ най-скжпитѣ правдини на Народната ни Черкова, придобити съ многогодишна борба и жъртви.

3. Бюрото се натоварва да прѣдаде настоящата резолюция на Правителството, на Св. Синодъ, на всички столични и мѣстни вѣстници.

Прѣдседателъ: Д. Стоиловъ.

Подпрѣдс.: Д. Габровски.

Секретаръ: Н. Перелинговъ.

Членове: Мирски, Пасаровъ, Филовъ, К. Ранковъ, Ж. Жековъ, Н. Кжневъ, Г. Чолаковъ и Н. Дуковъ.

Ний повтаряме да кажемъ, че народъ, който въ такива моменти забравя взаимнитѣ вражди, такъвъ народъ е достоенъ да живѣе и ще живѣе.

— На 1 и 2 т. м. почти въ всичкитѣ градове на Княжеството сж станали митинги за протестирание сръбцу посѣгателствата на турското правителство да накръни нашитѣ църковни и национални права съ рѣшението си да позволи ржкополаганието и назначаванieto на сръбскитѣ агитаторъ Фирмилианъ за Сръбски митрополитъ въ Скопие

— И въ Добричъ на 1 того е станалъ Митингъ, на който е взета слѣдующата резолюция:

Днесъ, 1 Априлъ 1902 год. Добришкитѣ граждани, на брой 4500 души, събрани на митингъ въ гр. Добричъ, на площада „Шадрафанъ“ по обсъждане въпроса за ржкополаганieto на Сръбския архимандритъ Фирмилианъ за Скопски митрополитъ, като взе прѣдъ видъ, че

1) Ударѣтъ, който султанътъ на-

нася на духовната национална независимостъ на българитѣ въ Македония съ ржкополаганието на Фирмилиана, е ударъ и прѣдизвикателство на цѣлия Български народъ, и

2) Че въ лицето на Фирмилиана, Портата, Патриаршията и Сърбинъ, влагатъ първия залогъ за нова изтрѣбителна и кървава борба на българина въ Македония,

3) Свободния български народъ не може да остане равнодушенъ къмъ това, което се върши надъ неговия братъ въ Македония, като съзнава, че накръняванието на църковнитѣ интереси на Македоница е равносилно съ накръняванието на българскитѣ интереси въобще.

Р ѣ ш и х а:

I. Заявяваме високо, че Българскиятъ народъ достатъчно съзнава своитѣ права, за да не остави да го прѣдаватъ Султанътъ, грцката патриаршия и сръбската дипломация,

II. Искваме настоятелно Българското правителство и Екзархътъ, енергично и смѣло да отбиятъ грозния ударъ, даже съ най крайни сръдства, като разчитатъ напълно на пълната еднородна подкрѣпа на нашия духъ и мишици и на цѣлия български народъ.

Прѣдседателъ: Д. Списаревски.

Секретаръ: Авр. П. Гачевъ.

Членове: Д. Чехларовъ, М. Марчевъ, Н. Щеревъ, Ст. Поповъ, Х. Н. Капреловъ, Мони Абаджиевъ, Коста Апостоловъ и Д. К. Поповъ.

За Народното образование изобщо.

Редакцията съ удоволствие дава мѣсто на извлѣченното отъ съчинението на професора Йоли, въ което се разясняватъ нѣкои отъ основнитѣ принципи на народното образование. Върху тѣзи начала е поставено учебното дѣло почти въ всичкитѣ държави; тѣ сж прокарани и въ нашитѣ закони, съблюдаватъ се и се прилагатъ, до колкото е възможно; но, нека признаемъ искрено, не сж добрѣ изяснени до сега и на родители, и на учители, па даже и на народнитѣ прѣдставители, на които, може би, прѣдстои въ близко бъдаще да вотиратъ новъ законъ за народното образование. У насъ на всѣкому е извѣстно за задължителността на основното обучение, но на малцина родители е обяснено, защо държавата ги задължава, даже, подъ страхъ на наказание, да изпращатъ дѣцата си на училище, отгдѣ и какъ ти е присвоила това право да обучава насила своитѣ граждани. Всички учители прѣдаватъ уроци по малцина знайтъ, до гдѣ се простира тѣхната прѣподавателска дѣятелностъ и защо държавата има право да ограничава този свободата на прѣподаватели. Това сж въпроси, които трѣбва всестрано да се освѣтляватъ и да добиятъ широка популярностъ между всичкитѣ граждани, защото отъ доброто и правилно поставяне на учебното дѣло въ страната ни, зависи общото благосъстояние на народа и отечеството ни.

Введение. Да се грижатъ за духовното въспитание на дѣцата иматъ право и сж длъжни не само родителитѣ, но и ония обществени единици, въ състава на които влизатъ индивидуитѣ, а именно — държавата, общината и черковата. Тия обществени единици длъжни сж да се грижатъ за духовното развитие на юношеството за това, защо тѣ сж повикани да се грижатъ за удовлетворение нуждитѣ на отдѣлнитѣ лица, които, нужди, не могатъ се удовлетвори съ единичнитѣ усилия на самитѣ заинтересовани личности, а още и за това, че въ повечето случаи, отдѣлнитѣ лица не сж въ състояние да разбератъ и поддржатъ задачата на духовното въспитание на дѣцата съ собствени сили. Правото да се вмѣсватъ въ въспитателното дѣло на младото поколение принадлежи на тия обществени единици за това, защото общото благо се намира въ зависимостъ отъ характера и степенята на развитието на съставляющитѣ го индивидууми.

Споредъ владѣщото въ дневно врѣме възрѣние, най висшата отъ споменатитѣ обществени единици се явява държавата и, слѣдователно, на държавата именно принадлежи да опрѣдѣли и разграничи правата и длъжноститѣ на отдѣлнитѣ лица, на общинитѣ, на черковата и своитѣ собствени права и длъжности въ областта на духовното въспитание на юношеството. Да разгледаме ония форми, въ които се проявява дѣятелността на държавата, на частнитѣ лица, на общинитѣ и на черковата въ тая сфера.

Общата задължителностъ на училищното обучение. Сжществената особеностъ на системата за общото задължително училищно обучение се състои въ това, че държавата или общината задължава родителитѣ, подъ страхъ на наказание, да дадатъ на дѣцата си едно първоначално образование, каквото се счита *необходимо* за всѣкиго и за всички. Случва се попѣкога, че учителитѣ се задължаватъ да даватъ на дѣцата такова образование, каквото не се признава отъ общественото мнѣние за общо необходимо; но тѣй поставено дѣлото, има съ настоящето задължително обучение прилика само по име. Въ такива случаи сръдствата за построяване и издържане училищнитѣ помѣщения, както и за възнаграждението на учителския персоналъ не могатъ да се събиратъ отъ данъкоплатцитѣ, и властитѣ, които изпълняватъ законитѣ, не наказватъ ония граждани, които се отказватъ да плащатъ за това даждия.

При системата на общото задъл-

жително училищно обучение дѣцата иматъ право да искатъ отъ родителитѣ си да имъ дадатъ необходимото образование, сжщо тѣй както иматъ право да искатъ отъ тѣхъ физическото въспитание; но дѣцата не могатъ сами да придурятъ ония родители, които си забраватъ длъжноститѣ, — не, да се помага на лица, които нѣматъ възможностъ да постигнатъ законнитѣ си желанія съ собствени сили, — съставлява право и задължение на държавната властъ. Това е една отъ полезнитѣ страни на общото задължително училищно образование. Послѣ, въ негова полза свидѣлствува още и обстоятелството, че съ него въ много отношения се осигориватъ интереситѣ на цѣлото общество. Мнозина указватъ, че общото задължително училищно обучение улеснява всѣкиго да може да достигне такова положение въ общество, което съотвѣтствува на природнитѣ му дарби, — и че съ това именно то спомага да се укрѣпи обществения редъ. Общото задължително обучение съдѣйствува да се увеличи духовното, а наедно съ това и икономическото богатство на народа. То оздравява жизненното положение на отдѣлни лица, като ги прѣдпазва отъ опасността да обфдѣнятъ и да станатъ такива, които да не могатъ да изкарватъ сръдства за прѣхраната си: образованиа челоуѣкъ не може да бжде въ тягостъ на обществото и не може да се остави други да го поддръжа въ живота му. Найсетѣ, споредъ мнѣнието на мнозина, общото задължително обучение способствува да укрѣпи нравственността, — до колкото духовното развитие може да служи за подпорка на морала.

Но, отъ друга страна, мнозина указватъ на това, че общото задължително обучение поражда цѣлъ редъ явления, вредни за цѣлото общество и за отдѣлнитѣ лица или цѣли слоеве на населението. Образованието възвишава потребноститѣ на хората и усилива исканията имъ отъ живота; ония, дохоидтѣ на които биватъ недостатъчни за да задоволятъ увеличенитѣ си нужди и искания, ставатъ хора недоволни и нещастни. Послѣ, въвежданието на задължителното училищно обучение принуждава държавата да харчи за организацията на дѣлото и за издържане нужнитѣ учреждения масса сръдства, които трѣбва да се взематъ отъ суммитѣ, отдѣлени за удовлетворение на другъ родъ обществени нужди. Освѣнъ това принуденото училищно обучение припятствува на родителитѣ да оползотворяватъ работната сила на дѣцата си; вслѣдствие на това, въ долнитѣ слоеве на населението много дѣца се

лишаватъ отъ възможността, напълно или донедѣ, да добиятъ сръдства за прѣхраната си; по тоя начинъ, задължително училищно обучение ще каже — за нѣкои слоеве на обществото — *принуждение* — да употребяватъ своитѣ ограничени сръдства за удовлетворение на по-малко настоятелни нужди, като се оставятъ неудовлетворени ония отъ по-голѣма необходимостъ. Но не трѣбва при това да се изпуща изъ видъ, че, като се ограничава законното ползуване съ труда на дѣцата отъ страна на родителитѣ, системата на задължителното училищно обучение ограничава заедно съ това и извънмѣрната експлуатация на дѣтската работна сила, която разрушава здравето на подрастащото поколение на работницитѣ. Послѣ, разгледвао вредно послѣдствие отъ системата на общото задължително обучение напълно може да се отстрани съ помощта на най-проститѣ мѣроприятия; трѣбва само да се ограничи учебния сезонъ прѣзъ зимно врѣме, когато нѣма полски работи и занеманието въ училището да става въ такива часове на деня, когато дѣцата, които работятъ по фабрицитѣ, сж свободни отъ работа. Най-сетѣ, трѣбва да се заблѣжи, че вредата, която произтича отъ ограничение на дѣтския трудъ съ задължителното училищно обучение, се умалява съ течение на врѣмето сама по себе, благодарение на урегулирване надницитѣ и раждане то на нови дѣца.

По-нататкъ, къмъ вреднитѣ послѣдствия, пораждани отъ общото задължително училищно обучение, нѣкои отнасятъ още и слѣдното: системата на общото обучение, като издига долнитѣ класове на обществото, съ това наедно разколебава господството надъ тѣхъ на горнитѣ класове; това е учреждение демократическо, което, ако се въведе, аристокрацията само по себе се унищожава *).

(Слѣдва).

*) Единъ Лордъ, въ английската горня камара, изказа страхътъ си отъ общото образование, когато се гласуваше държавна помощъ за народнитѣ училища, съ тия силни думи: „Ако конятъ ми знае до токова, до колкото знае челоуѣкъ, не бихъ го бѣдилъ“ („If a horse knew as much as a man, i would not behis rider“).

 Този е послѣдний брой за ония редакция, които отъ подновяванието на вѣстника ни до сега не благоволиха да ни изпратятъ вѣстникитѣ си въ замѣна.

Външенъ отдѣлъ

Македония.

Както е извѣстно, Турция е подала втора нота до Великитѣ Сили, относително положението въ Македония.

Въ нотата си, турското правителство се оплаква, че при всички тържествени обѣщания отъ българското правителство, че нѣма да допуща на комитетитѣ да образуватъ възстанически чети въ Княжеството, фактитѣ говорятъ противното. Единъ български полковникъ*) патува по България съ агитационна цѣлъ а напоследъкъ е посѣтилъ гр. Видинъ гдѣто е държалъ агитаторска рѣчъ, въ салона на тамошния македонскъ комитетъ. Той е канилъ народа да нападнатъ на турскитѣ области и да образуватъ стрѣлчески дружини, за да се упражняватъ по военному всички способни за оръжие. Сжщия е билъ отпратилъ и писма до много отъ мѣстнитѣ комитети, съ които имъ обѣщавалъ да обиколи разни мѣста, за да развие агитациитѣ си. Прѣдъ видъ на тия агитации противъ порядъка, императорското правителство, казва турската нота, за да запази реда и мирѣтъ, е принудено да увеличи въ изложенитѣ мѣста военнитѣ си сили. Правителството отъ своя страна прѣпоръчва търпѣние на населението и при всички обезпокоения отъ българскитѣ чети призовава го да мирува.

Императорското правителство въдушевно отъ чувството на списождението и умѣренностъ до сега се е въздържало отъ приложението прѣдписанията на законитѣ. Усилията на правителството между тѣмъ сж остапали напразни, и България продължава въ осегащото си поведение. България ще трѣбва да разбере длъжността си и не само устно и половина, но трѣбва да земе дѣйствителни и цѣли мѣрки, които да отговарятъ на обѣщанията. Въ противенъ случай ще трѣбва да се прѣдостави на имперското правителство пълпа свобода, да вземе мѣрки за да защити собственитѣ си права.

Въ сжщото врѣме, освѣнъ голѣмото натрупване на турскитѣ войски въ Македония и особно по нашитѣ граници, станало по съвѣтитѣ на руский посланникъ въ Цариградъ г. Зи-

*) Тукъ думата е, както се види, за ония архивенъ полковникъ Янковъ, който експлоатира Македонското дѣло за своя лична популярностъ, безъ да може да принесе и нѣкаква полза. Правителството, което така варварски се отнася съ другитѣ истински и полезни македонски дѣйци, трѣбва да покаже приличното мѣсто и на тоя полковникъ.

ПОДЛИСТНИКЪ

Медицински бесѣди.

XI.

У хора бѣдни, които живѣятъ въ една, или най-много въ двѣ стан, изолацията е немислима, тѣй щото тамъ не остава друго, освѣнъ болния да се испрати въ болницата. Въ Англия, ако болния не се намира подъ постоянна лѣкарска контрола, той се закарва пасила въ болницата. За тази цѣлъ тамъ сжществуватъ отдѣлни изолационни бараки, и плавающитѣ болници учредени за изолация болнитѣ отъ едрата шарка дадоха прѣкрасни резултати, като понизиха смъртността почти до нула. При погребението на умрѣлитѣ отъ заразителнитѣ болѣсти, като дифтеритъ, скарлатана, едра шарка, холера и пр. трѣбва да се взиматъ прѣдпазвателни мѣрки, защото труповетѣ имъ сж заразителни. А у насъ отиватъ хора, които иматъ дѣца, а попѣкога водятъ даже и дѣцата, когато

се погрѣбва нѣкой тѣхънъ другаръ или другарка, безъ да се страхуватъ отъ заразяване, като мислятъ, че умрѣлъ челоуѣкъ не прѣдава вече заразата. Особно внимание трѣбва да се обръща, когато въ града върлува нѣкоя епидемия тамъ гдѣто има голѣми натрупвания на хора, като напр. на панаиритѣ, пансионитѣ, казармитѣ. Тѣй напр. всички знаятъ че въ казармитѣ се случватъ заразителни болѣсти, и за това тамъ се взиматъ мѣрки, щомъ се появи единъ заразителенъ болѣнъ да се испрати на лечение въ болницата, а казармитѣ се дезинфекциратъ, тѣй щото тамъ обикновено епидемиитѣ не взиматъ голѣмъ размѣръ. Не е тѣй съ нашитѣ училища. Тамъ нѣма при всѣко едно по единъ лѣкаръ, който би могълъ още при първия случай да изолира болния и да се прѣврати по този начинъ епидемията. Обикновено не може съ точностъ да се опрѣдѣли кждѣ се е появила най-напрѣдъ болестта, защото може би въ семейството на нѣкой ученикъ да има болестъ, но той като невѣсприемчивъ да не се зарази, а пакъ да прѣдаде болестта на другъ уче-

никъ и то даже не отъ сжщото училище, въ което учи той, а отъ друго — нѣкое компийче, съ което играе по сокацитѣ. Напр. сега въ Варна отъ денъ на денъ се увеличава епидемията отъ лещенка, и разпиратъ, че тя най-напрѣдъ се показа въ турската махала. Турцитѣ, както винаги, не сж съобщавали въ кметството за нея, а като послѣдствие на това се явиха вече нѣколко смъртни случая и болестта се распространи изъ цѣлия градъ. Почнаха да затварятъ основнитѣ училища, по това нѣма да сирѣ болестта, защото всичнитѣ дѣца, които не ходятъ въ училищата играятъ по сокацитѣ и тамъ се смѣсватъ онѣзъ, които нѣматъ болести въ кѣнци съ такива, които иматъ. Всичко зависи отъ родителитѣ: тѣ трѣбва да разбератъ, че училищата се затварятъ за прѣкрътиване на болестта, а не за нейно по-голѣмо распространяване, и да си прибератъ дѣцата въ кѣнци. Ние, слава Богу, не живѣемъ тѣй на тѣсно, както живѣятъ хората въ Европа. При всѣка кѣща си има по едно дворче, а въ повечето отъ тѣхъ и по една градинка. Нека си играятъ дѣ-

цата тамъ, до като се прѣкрати болѣстта, а не да припкатъ изъ сокацитѣ. Че „имъ се стѣгала душата“ както го казватъ майкитѣ, не е голѣма работа, нека се дисциплиниратъ малко, да се научатъ да укративатъ своитѣ желанія, защото се касае до тѣхното здравие. а може би и животъ. Въ голѣмитѣ европейски градове, гдѣто нѣма никакъ дворове, дѣцата си играятъ въ кѣнци, и нарѣдко ги водятъ да играятъ на отворено мѣсто, изъ общественитѣ градинки, или изъ парковетѣ, въ врѣме на епидемическитѣ болѣсти съвѣтъ не излизатъ. Не казваме, че това е добръ въ хигиеническо отношение, защото вслѣдствие на отсъствие на чистъ въздухъ, тамъ дѣцата биватъ винаги блѣдни и малокръвни, но допуваме подобно нѣщо, като прѣдпазвателна мѣрка, когато върлуватъ заразителнитѣ болести. Да не се грижаха тамъ хората за ограничаване на болѣститѣ, какво щеше да стане при онази тѣснотия, когато въ единъ коридоръ се намиратъ нѣколко квартири натъпкани съ хора. Тѣ разбиратъ, че държавата сама не е въ сила да прѣкрати епидемиитѣ,

повиенъ въ Одринския вилаетъ се правятъ мобилизация. Повикани сж всичкитъ призыви до 60 годишна възраст. Събиратъ коне и кола по реквизиционенъ начинъ отъ населението.

Негово Блаженство Българския Екзархъ официално заяви на Портата и на българското правителство, че той ще си подаде оставката въ случай, че Портата позволи ржкополагането на Фирмилиана за Скопския митрополитъ.

Единъ отъ редакторитъ на Виенския в. „Allgemeine Zeitung“ запиталъ едного отъ виднитъ австрийски дипломати, да ли е възможно въстание въ Македония. Последниятъ, като изказалъ съмнението си за подобна възможностъ, притуря, че значението на австро руското съглашение отъ 1897 год. по балканскитъ работи добива въ настояще време най-голямата си сила, прѣдъ видъ на това, че Австрия и Русия нѣма да позволятъ на никоя държава да се намѣси въ Македонскитъ работи.

—Отъ Скопие съобщаватъ, че населението силно е развълнувано отъ Фермилиановия въпросъ. Телеграфически протести сж приготвени до Султана, Великия Везиръ и валията. Последниятъ, като се научилъ, че населението подписва протести до Султана, блакиралъ е Българската Митрополия съ стражари, за да сплани населението да не подписва никакви махзари. Три дена стана какъ Митрополията блокирапа. Населението говори, че валията е прибѣгналъ до такива отчаяни мѣрси по съвѣтитъ на руския консулъ Машковъ.

Съобщаватъ сжщо, че тамкашното вилаетско българско население било рѣшило да прѣгърне унията, въ случай, че се изпълни Фирмилиановото назначение за сѣрбскитъ тамъ митрополитъ.

Турция.

Отъ Цариградъ съобщава на „Neues Wiener Journal“: „никога не е имало въ Цариградъ толкова много шпиони и агенти на тайната полиция, както въ настояще време. Мнозина прѣдлагатъ услугитъ си на тайната полиция съ надѣжда да осигорятъ по тоя начинъ своята безопасностъ. Може да се каже, безъ прѣувеличение, че въ града има десетъ хиляди шпиони. Въ султанския дворецъ петъ бюра постоянно сж заети, дена и ноща, да разгледватъ корреспонденцията. Освѣнъ това, самъ султанътъ има около четиредесетъ специални агенти, които лично му докладватъ. Тия агенти сж твърди рев-

ности; тѣ правятъ доноси за невинни хора само за туй, за да не изгубятъ мѣстата си. Тѣ сж, които измислюватъ „комплотитъ“, за които често се пише, че се откриватъ въ султанския дворецъ.

Всички министри и даже великия везиръ сж изложени на специаленъ надзоръ ужъ за запазването имъ отъ анархиститъ. Агенти се намиратъ постоянно при всичкитъ посолства и консулства. Оня турчинъ, който скъпи съ свободата си, не смѣе да посѣти прѣдставителя на нѣкоя чужда държава, безъ особенното разрѣшение на султана. Турскитъ поданици не смѣятъ да говорятъ за приятелитъ си чужденци нито въ публични мѣста, нито на улицата. Мнозина отъ тѣхъ сж принудени да скъсатъ всѣкакви сношения съ европейцитъ. Въ всѣкой случай, тѣ сж длъжни да прѣдставятъ на султана списъкъ на приятелитъ си — чужденци и щомъ ги заподозратъ въ нѣщо, веднага ги експулсиратъ (изгонватъ).

Китай.

Манджурскитъ договоръ.

Вече Манджурскитъ договоръ е приетъ отъ Китай. Споредъ тоя договоръ Русия ще отегли войскитъ така, 6 мѣсеци подиръ подписването на договора отъ Шангъ-Кингъ, 12 мѣсеца отъ околноститъ на Шонгъ-Кингъ и отъ Киригъ, 12 мѣсеца отъ областта Хо-Лунгъ-Киянгъ. Ако силитъ, които управляватъ привременно въ Тиенцигъ, се съгласятъ да здадатъ управлението въ 6 мѣсеци въ Китай на Тиенцигъ, то и Русия ще изпраздни въ сжщото време Ниучвангъ. Числото на китайскитъ войски въ Манджурия ще бѣде прѣдварително опрѣдѣлено по между руския воененъ управителъ и китайския воененъ управителъ. Китай е длъженъ да съобщава на Русия за увеличението на войскитъ по рускитъ граници. А Русия се задължава да отстъпи желѣзно-пътната линия Ниучвангъ-Шанхайкванъ на Китай. Китайското правителство взема задължение да пази тия желѣзници и да не допуска на никоя друга сила контролъ надъ нея. Китай се задължава още всѣкога да пита Русия за нови постройки или разклонения на желѣзници и да изплаща разноска, направени отъ Русия по тия постройки, независимо отъ сумитъ за обезщетенията.

Споредъ послѣднитъ извѣстия, Русия при подписването на договора е заявила, че готова да възвърне желѣзницитъ на китайцитъ, щомъ англичанитъ възвърнатъ Чилийската желѣзница, което едвали ще послѣдва скоро.

Графъ Бюловъ въ Виена.

Тѣзи дни Германския имперскитъ канцлеръ Графъ Бюловъ е посѣтилъ Виена, гдѣто е билъ приетъ отъ Императора Францъ-Иосифа и сръщналъ се съ Графа Голуховскитъ. Тѣй като Графъ Бюловъ се връща отъ Италия, то на тази визита отдаватъ особно значение, свързано съ подновяването на Тройния съюзъ.

МИТИНГИ.

Севлиеискитъ граждани събрали днесъ на 2 Априлий на градския площадъ на митингъ слѣдъ изслушване рѣчитъ на двама оратори. Рѣчъ III H X A:

1. Протестирайтъ най-энергически сръщцу ржкополагането и утвърдяването Сръбския Архимандритъ Фирмилиана за Митрополитъ на чисто Българската Скопска Епархия.

2. Умоляватъ Българското Правителство да се застъпи сериозно кѣдѣто трѣбва и не допусте да се утвърди Влада отъ чужда нация за Българ. Епархия.

3. На Негово Блаженство Българския Екзархъ изказва най-сѣчувствено одобрение за досегашното му застъпване подъ Духовното обединение на цѣлокупна България и Го моли съ търпение и твърдостъ да продължава дѣлото, като знае, че цѣлия Български народъ ще му бѣде подкрепа. Прѣдседателъ: Хр. Драгановъ.

Членове: Хр. Кюркчиевъ, Н. Геневи, Гавр. Вочаровъ и Ст. Каракчиевъ.

ХРОНИКА

— Народнитъ училища въ града ни се затвориха до второ разпореждане, по рѣшение на Варн. Окржж. Хигиенически свѣтъ, поради втрлющата болестъ шарка между дѣцата.

— Прѣснатия напослѣкъ слухъ отъ столичния в. „Новини“, че ужъ въ Пловдивъ втрлвала скарлатината е невѣренъ и тенденциозенъ. По свѣдѣнията, които централния комитетъ на юнацитъ имѣющъ сѣдалището си въ града ни, има по частенъ и официаленъ редъ, въ гр. Пловдивъ нѣма никаква болестъ.

— Сѣдебния слѣдователъ е привлечълъ като обвиняемъ испадналия въ несостоятелностъ Варненскитъ търговецъ Никола Таптакълъ въ лукаво банкруство. За неотклонението му опрѣдѣлилъ гаранции въ размѣрна 100,000 лева. Като съучастникъ по това дѣло, слѣдователя е привлечълъ за обвиняеми Варненскитъ търговци: Никола Дафиновъ, Димитръ К. Попповъ и Михаилъ Коларовъ. За неотклонението имъ опрѣдѣлилъ поржчителство по 50,000 лева отъ всѣки едного. Първитъ двама сж прѣдставили

въ такъвъ размѣръ поржчителство, а послѣдния и прямии обвиняемъ сж задържани въ затвора, до като прѣдставитъ поржчителство.

— Кметството е разпоредило да се вдигнатъ тенитъ на касанскитъ дюгени въ II уч., които съвършено не прѣчатъ на проходящитъ, а оставя тия по главнитъ улица и Мусаллата и то толкова ниско, щото неможе челоуѣкъ да се не удари о тѣхъ.

— Г-нъ Дръ Басановичъ по погрѣшка е подписалъ Възванието на гражданитъ за Митинга по черковния въпросъ въ Скопие, защото по всѣка въроятностъ мислѣлъ е, че подписва актъ за санитарното състояние на града ни. Той е тѣй сжщо по погрѣшка съвѣтникъ на Общината, защото по закона нѣма право на избираемостъ. Споредъ това, желателно е Кмета и помощницитъ му да внимаватъ, щото за на прѣдъ Д-ръ Басановичъ да не подписва ония книжа и актове, които се отнасятъ до религиознитъ ни въпроси, понеже е отъ неизвѣстно въпроизводство.

— Отъ Въдомостта за ражданията и умирапията на гр. Варна прѣзъ 1901 год. узнаваме, че съ 54 души се увеличава числото на жителитъ въ града ни за цѣла година. Най-голямо число умирапия има отъ болеститъ на нервната система и дихателнитъ органи по 118 случая, на пищеварителнитъ органи 132 и отъ охтика 117 случая.

— Единъ столиченъ вѣстникъ съобщва, че една крава убола нѣкоя си жена и апелира да се взематъ пужнитъ мѣрки. Интересно е да знаемъ какъ гледатъ нашитъ „просвѣтени“ общин. съвѣтници на чело съ „родолюбивия“ ни кметъ за говедата, които охолно се расхождатъ изъ главнитъ ни улици, мърсятъ съ нечистотии тротуаритъ и правятъ пакости на дърветата?

— Турция сключила договоръ съ Гърция, който има за цѣлъ да запази спокойствието въ Македония. В. „Berliner Tagblatt“ казва че въ случай на сериозни смущения тамъ, и въ случай, че България се намѣси да защити възтаналитъ македонци, грѣцката и турска войски ще дѣйствуватъ съвмѣстно за запазване на реда. Като четемъ това извѣстие, неволно ни дохожда на ума да съжеляваме за пропуснатия моментъ прѣзъ турско-грѣцката война, когато нашитъ държавници се уповаваха на честната Султанова дума и никакъ не искаха да знаятъ за интереситъ народни въ Македония.

ако самото население не ѝ дойде на помощъ, като изпълнява санитарнитъ разпореждания и си пази домашнитъ. Колко ли дѣца у насъ ще прѣкарятъ болестта крадинкомъ, безъ да ги знаятъ санитарнитъ власти и безъ да се взиматъ мѣрки поне за дезинфициране на дрѣхитъ и жилищата имъ. А тѣ самитъ ще почнатъ да ходятъ пакъ на училище, безъ да се окъпятъ прѣдварително. И за това у насъ никога не се прѣкрятва напр. коклюша (магарешката кашлица), защото не обръщатъ на нея никакво внимание, никаква дезинфекция не се прави, и хората си водятъ дѣцата навсѣкъдѣ, кѣдѣто има и други дѣца и по този начинъ заразяватъ и тѣхъ. А болестта не е до тамъ безвредна, защото освѣнъ, че уморява дѣцата съ своитъ мжчителни припадѣци и ги ослабва физически вслѣствие на безсънието, на повръщанията, понѣкога хранение на кръвъ отъ голѣмитъ усилия по тѣ прѣдизвиква особно у малкитъ дѣца и осложнения, въ видъ на пневмония или най-често на капиляренъ бронхитъ, който нарѣждо бива излѣчимъ. Освѣнъ това магарешката кашлица може да остави дълги слѣди въ бронхитъ, като хронический бронхитъ или въ лимфатическитъ жлѣзи които

натискватъ бронхиитъ и могатъ дълго време да поддържватъ упорита кашлица, но случаватъ се, че въ тѣхъ както на нията, при извѣстно прѣдрасположение, у дѣца слаби, истощени, става казеозно прѣбраждане и опасността за живота е неминуема. Всѣкий ще разбере, че въ този случай опасността е поголѣма, отколкото когато има скрофули на шията, защото послѣднитъ могатъ да се опериратъ, когато за жлѣзитъ около бронхиитъ не остава друго лечение освѣнъ вътрѣшно, което е безполздно въ тази стадия на болестта. Дѣцата слабѣятъ отъ денъ на денъ и умирайтъ съ всичкитъ признаци на туберкулоза. Ние се распространихме понадълго върху коклюша, за да разбератъ родителитъ, че тази болестъ не е нищожна и че дѣцата трѣбва да се назватъ отъ нея, толкова повече, че лѣкарство противъ нея още не е намѣрено, и не остава друго освѣнъ да не се явява тя въ семействата, а за това да не се пущатъ дѣцата да ходятъ изъ махалата. Наястина, чудентъ е този обичай у насъ: дѣцата да си прѣкарватъ живота на улицата. Изъ новата махала особно постоянно ще видите малки бебета, едвамъ що проходили, да се расположатъ безгрижно сръдъ пати, и нѣма

кой да ги прибере. Ние на друго мѣсто сме говорили за това, какво значение има подобно гледането на дѣцата въ всепитателно отношение; тукъ споменаваме само за начинътъ по който се распространяватъ заразителнитъ болести. Въ Европа по улицата се виждатъ само дѣца захвърлени, безъ родители, за които нѣма кой да се грижи и за това тамъ се образуватъ разни дружества, съ цѣлъ да прибиратъ подобни бездомни дѣца. А у насъ играятъ по пята не само дѣца на прости, неграмотни хора, а и такива на интеллигентни ужъ родители, които мислятъ, че на дѣцата трѣбва да имъ се дава свобода въ всичкитъ дѣйствия, безъ всѣкаква контрола.

Като се помни вече заразителна болестъ въ нѣкоя къща единственното сръдство, което остава, то е обеззаразяване, или дезинфекция на всичкитъ прѣдмети, които обкржаватъ болнитъ. Стѣнитъ и мобилитъ се напръскватъ съ растворъ отъ сублиматъ. Килимитъ, постилкитъ, пердетата и т. н. най-добрѣ се дезинфекциратъ, като се прѣкарватъ прѣзъ парна дезинфекционна машина, каквато ние, Варненски жители, имаме на карантината. Тѣзи мѣрки трѣбва да се взиматъ слѣдъ всѣка заразителна болѣстъ, защото микробитъ иматъ

способностъ дълго време да живѣятъ и слѣдъ прѣкрятването на болестта, тѣй щото здравитъ хора, които влизатъ въ една къща кѣдѣто е имало заразителна болестъ, рискуватъ да се заразятъ и тѣ, ако не сж биле взети своевременно мѣрки. Дюшеттата трѣбва да се измиватъ и тѣ съ растворъ отъ сублиматъ. Не свършимъ съ думитъ на извѣстния хигиенистъ, професоръ Ерисманъ: „Всичкитъ санитарни мѣрки ще се прѣкарватъ енергично и разумно само тогава, когато самото население, или поне най-образованната му частъ узрѣе до тамъ, щото да разбира тѣхната важностъ за общественото здравие и когато, освѣнъ това всѣкий отдѣлно ще съзнава, че подобряването на общественото здравие ще донесе извѣстна полза нему лично, ако всѣкий отдѣлно ще се признае за солидаренъ въ това отношение, съ своитъ съграждане“.

Д-ръ Головина.

Новъ вѣстникъ. Въ Руссе е почналъ да се издава в. „Добродѣтель“, общественъ органъ за моралъ и добро. Желаетъ му трайностъ и много абонати.

Банкетъ на Стефанъ Кабакчиевъ.

Ний наврѣме извѣстихме читателитѣ си за пенсиониранieto на дългогодишния и неуморимъ служител по Правосъдието г. Стефанъ Кабакчиевъ. Сега искаме да дадемъ нѣкои кратки свѣдѣния за дѣятелността му, които можахме да почерпимъ отъ тържествоти, направено въ негова честь на 31 Марта т. г. отъ всичкитѣ сѣдии и адвокати въ града ни.

Г-нъ Ст. Кабакчиевъ се оттегли на 68 годишна възраст, като е служилъ 21 година по правосъдието и нѣколко години като народенъ учител въ Басарабия. Той съ рускитѣ войски е влѣзалъ въ Добруджа и първа длъжностъ, която заема е била въ Кюстенджа, като Прѣдсѣдател на Окр. Сѣдъ прѣзъ 1877 г. До втората половина на 1878 год. Врѣменнитѣ сѣдебни правила не сѣ били изработени и приложени, и дѣдо Кабакчиевъ е раздавалъ правосъдието по свѣсть, съобразно мѣстнитѣ обичаи, безъ да остави, каква да е слѣда отъ незадоволство между Кюстенджанци. Слѣдъ като влѣзоха рускитѣ войски въ Варна прѣзъ 1878 год. прѣмѣства се и г-нъ Кабакчиевъ въ Варненски окр. сѣдъ, който се открива и урежда отъ него като Прѣдсѣдател. Голѣми реформи е направилъ г-нъ Кабакчиевъ въ сѣда и немалко спѣнки е срѣщалъ отъ страна на населението, до като то се свикне съ тѣхъ. Нему се дължи въвеждането на примѣръ, първи пѣтъ призовкитѣ, повикване свидѣтели при разглеждане на дѣлата, записване присѣди и рѣшения въ особна книга, уреждане на канцелярията и др. Да отбѣлѣжимъ само обичая, споредъ който сѣдящитѣ страни сѣ очаквали рѣшения на споровитѣ си тутакси — едноврѣменно съ подаване заявлението и по такъвъ начинъ сѣдилищния салонъ винаги е билъ прѣпълненъ съ публика — страни по дѣлата. Г-нъ Кабакчиевъ е първиятъ, който съ едно само обявление е уничижилъ този обичай и въвелъ призовкитѣ. Не му е мѣстото тука да излагаме другитѣ негови распорѣждания, които въспитаха гражданитѣ на първо врѣме да се освободятъ отъ турската практика и които повдигаха престижътъ на правосъдието у насъ. Нека това сторятъ съотвѣтствующитѣ списания и вѣстници, както и почтения труженикъ, за историята на нашето правосъдие. Отъ тогава, до деня на пенсиониранieto си, г-нъ Кабакчиевъ непрѣкъснато е занимавалъ разни служби по правосъдието, като Мир. сѣдия, Членъ и Прѣдсѣдател и се е отличавалъ съ всички ония качества на единъ честенъ и безприпастенъ сѣдия. Ний, които го познаваме отъ дълги години и като съврѣменици на всички прѣврати и режими, съ особна висока почетъ отбѣлѣзваме, че г-нъ Кабакчиевъ можа да противостои на всички съблазни и искушения, на всички стракове и неизвѣстности, прѣдъ силни и прѣдъ слаби, като запази съдейската си свѣсть на висотата и неостави ни най-малкото пятно, което би могло съ нѣщо да опорачи дѣятелността му. Това най-добъръ се доказва отъ единопдушното рѣшение на проживающитѣ въ града ни адвокати и сѣдии, които, за благодарностъ, почетъ и примѣръ, съ готовностъ дадоха единъ блѣстящъ банкетъ на г-на Кабакчиева въ Приморската

градина. Трѣбваше челоуѣкъ да види искреността, съ която юбиляра се посрѣща отъ колегитѣ си и радостта, която сияеше по лицата на всички за високото значение на такъво едно тържество се, зада може да отгадайтъ благороднитѣ побуждения на събравшитѣ се и възпитателното значение за младитѣ сѣдии, които могатъ да имъ укажатъ таква тържества. Слѣдъ банкета всички повеждатъ почтения старецъ съ букетъ въ рѣка, придружаватъ го до въ къщи и се фотографиратъ за споменъ.

Изъ пѣтя корпорацията случайно е била срѣщната отъ г-на Окръжния Управителъ П. Станчевъ, който почтателно сменя шапка на г-на Кабакчиевъ съ думитѣ: „съжелявамъ, че не бѣхъ между признателнитѣ Ви почитатели. Като стискамъ горѣщо рѣката Ви, поадръжвамъ Ви съ думитѣ на дѣда Цанкова, — казани по поводъ, да ли България има достатъчно хора за управлението — че и Вие сте единъ отъ ония „дескалъ такъмларъ“, които се наеха въ първитѣ дни на Освобождението ни да уреждатъ страната. Живѣйте за примѣръ на младитѣ! Скръменитѣ служителъ съ дѣлата са винаги е за примѣръ на младитѣ. Бѣде ли той на служба или не, всички се огледватъ въ него и дава тонъ до всѣко добро начинание. Банкето за дѣда Кабакчиева събра всички непримирими политически противници на една трапеза и имъ вдѣхна идеята да се организиратъ помежду си за взаимно изучаване и подпомагане въ професията, за което още на часа се избра една комисиия да обмисли начинъ на згрупиранieto.

Това тържество е първо по рода си въ града ни. На него ние видѣхме отявлени партызани, които не си говорятъ и не се зачитатъ единъ други, весело да се разговарятъ, да се разбиратъ и да си подаватъ рѣка за взаимно дѣйствуване и повдигане престижа на правосъдието. Дано то не бѣде послѣдно и дано то се възприеме отъ служителитѣ на другитѣ вѣдомства, защото само по такъвъ братски и разбранъ начинъ ще можемъ да познаемъ себѣ си, да се уважаваме и задружно да работимъ за успѣха на Отечеството си.

К. Р.

По „Аферата“ въ Държавната гора „Лонгоза.“

Напослѣдъкъ много се заговори, както въ нѣкои вѣстници, тѣй и изъ кръчмитѣ и улицитѣ на града Варна за тази „афера“, като на всекадъ се споменува и моето име, разбира се, въ смисълъ не твърдъ ласкателна за менъ.

За освѣтление на обществото и въ интереса на истината, по прѣдприятието ми за 500 куб. метра дървенъ строителенъ материалъ отъ Държавната гора „Лонгоза“ и за станалитѣ въ нея нарушения, за прѣвъ и послѣденъ пѣтъ ще кажа слѣдующето.

I. Не съмъ взелъ прѣдприятието отъ Варненския Лѣсничей, а отъ надлѣжното Министерство, и на 17 Януарий т. г. съмъ сключилъ контрактъ за това съ г-на Варненския Окр. Управителъ, като прѣдставителъ на Държавата.

II. Горската и административна власти сѣ констатирани вече, чрѣзъ актъ, всичко 217 дървета, отсѣчени прѣзъ цѣлата зима (1901/2 год.), отъ които около 50—60 дървета само, по Държавната тарифа, струватъ отъ 2 до 3 лева едното, а останалитѣ сѣ тѣки и криви — негодни за никакъвъ строителенъ материалъ. Като тия послѣднитѣ въ „Лонгоза“ има отсѣчени съ хиляди

дървета за брѣстъ (прѣхрана на добитѣка); това е нѣщо обикновено въ тази гора и, даже, тази година тя е сѣчена най малко, по причина на съвършено слабата зима.

III. Прѣзъ послѣднитѣ нѣколко години Държавата става три пѣти продава, чрѣзъ търгъ, по 2—3 хиляди куб. метра сухи дърва отъ сѣщата гора (прѣвъ пѣтъ на Варн. търговецъ г. Памуковъ, послѣ на г. Г. Матѣевъ и сега на мене, веднѣжъ 2000 куб. метра и втори пѣтъ 500), всичкитѣ паднали подъ брадвитѣ на околното население за частна негова изгода.

Ако има нѣкой виновенъ за опустошаването на „Лонгоза“, то здравия разумъ не може да не признае, че най главния виновникъ въ това е — самата Държава. Тя, отъ цѣлъ редъ години насамъ, е единъ видъ съдружникъ съ околното население на тази гора. Населението вече, и Държавата, вмѣсто да вземе мѣрки противъ това зло, продава, чрѣзъ търгъ, отсѣченото на търговецъ; послѣдния събира и прѣнася сѣщия материалъ посредствомъ сѣщото население, и по този начинъ правителството създава лесенъ поминѣкъ за околнитѣ земледѣлци и, отъ година на година се полече и повече ги поощрява въ прѣстѣпната имъ задача.

Азъ крайно съжелявамъ, че се намиратъ „водители на общественото мнѣние“, които бързатъ да се произнасятъ за въпроси, въ които никакъ не сѣ посвѣтени; и разбира се всѣка развалена личностъ може да ги въведе въ заблуждение. Когато хора публицисти гледатъ повърхностно на важни общественни въпроси, ставатъ отзивъ на невѣрни свѣдѣния и расправятъ небивалици (1000 дървета по 3 наполеона и пр. в. „Прѣпорецъ“), какво остава за проститѣ смъртни?

Да ли съмъ азъ причастенъ въ станалитѣ нарушения или не, това е въпросъ на бѣдѣщето. Както Държавата, тѣй и азъ сме се отнесли вече до сѣдилището — единственната въ България гаранция за правдата — и тамъ ще се раскрие самата истина.

Съжелявамъ още, че и прѣдставителитѣ на властта много леко се поддадоха на глупавитѣ интриги на разни користолюбци и партизани, навикнали вѣчно да имъ се изстудиватъ рѣцѣтъ съ сребро, и съ една електрическа бързина, съвършено безъ трезвенъ и безъ справедливъ погледъ на работата, удовлетвориха капризитѣ на една извѣстна байда отъ бивши и бѣдащи арестанти, и сложиха рѣцѣ върху моя честенъ трудъ. Тѣ, съ това свое безрасѣдно дѣйствие, при сѣществующата криза въ хазната, ощетяватъ още послѣдната съ десетки хиляди лева вреди и загуби, които ми нанасятъ. Азъ имамъ пълна вѣра въ Българскитѣ сѣдии и затова съмъ спокоенъ за бѣдащия изходъ на този толкова шуменъ, искусствено създаденъ споръ между менъ и днешнитѣ прѣдставители на властта. Печалното въ случая е само това, че най подиръ материалния отговорникъ не ще бѣде нито единъ отъ виновницитѣ, а само Държавното съкровище.

Варна, 2 Априлий 1902 г.

Съ почитъ: *Ил. М. Добревъ.*

Пишатъ ни отъ Добричъ.

„Подъ сѣдъ, подъ сѣдъ се провиква познатия тука шаптажистъ А. Гуневъ въ вѣстника си „Добруджанецъ“. — Добръ, и ний тѣй сѣщо сме съгласни да се дадѣтъ подъ сѣдъ всички злоупотрѣбители на общински и държавни пари, но Гуневъ ли е човѣка, който трѣбва да се застъпва за вѣоб-

ражаеми злоупотрѣбители, когато петовото семейство е способно да обира даже гроздето отъ чуждитѣ лозя“?

Ний изоставяме обстоятелствата, при които е станала тая пладнешка кражба. Не печатаме тѣй сѣщо и съставения по нея актъ отъ пѣдаритѣ на Добричскитѣ лозя. Напротивъ, и ний, заедно съ дописника си, осждаме бившия кметъ Т. Ивановъ, за гдѣто не е далъ ходъ на акта, та сега да пѣма лице Гуневъ да нарича него и прии-телитѣ му *обирѣми*.

Впрочемъ, знае се че съ своята честностъ се хвалятъ най много безчестнитѣ хора.

ПИСМО ВЪ РЕДАКЦИЯТА.

На два пѣти се подхвърля името ми въ в. „Извѣстникъ“, че въ статията си за Братството, публикувана въ брой 17 на в. „Свободенъ Гражданинъ“, съмъ наричалъ всички учители, довчераши мои колеги, „готовановци“, „мракобѣсни елементи“, и пр. (I) Считамъ за педостолѣпно да се оправдавамъ прѣдъ тайнитѣ инсидатори на тоя убогъ редакторъ. За мене е важно да знаятъ обществото и народнитѣ учители какво съмъ казалъ въ статията си, за която цѣлъ и привеждамъ тука спорния пасажъ:

„Идеята да се основатъ и въ града ни безплатни трапезарии за бѣдни ученици не е дѣло на Окол. Учит. Дружество, споредъ както ни се расправя отъ „готовановци“ учители, готови да монополизиратъ всѣка добра инициатива, ако ще би тя да изхожда и отъ „мракобѣсни елементи“ и да държатъ обществото въ заблуждение, като дигатъ шумъ около си за най-малкитѣ работи“.

Явно е прочее, че „готовановци“ на ричамъ ония, които експлоатиратъ съ всѣка благородна инициатива, а пѣкъ думитѣ: „мракобѣсни елементи“ сѣ поставени въ кавички, за да разбере всѣки, че излизатъ отъ устата на такива готовановци.

И тѣй, писачитѣ на в. „Извѣстникъ“ или сѣ невѣжи, та не разбиратъ писанотъ, или пѣкъ сѣ крайно безсѣистни и нарочно го прѣиначаватъ.

Б. Райновъ.

Варна, 4 Априлий 1902 год.

ОБЯВЛЕНИЕ № 1538.

За удовлетворение иска на Стойчо Друмевъ отъ с. Сюнъ Бей по издадения изпълнителенъ листъ № 773 отъ 16 Мартъ 1902 год. на Козлуджан. Мировий Сѣдъ, противъ Иванъ Пеневъ отъ с. Чатма за 574 л. и др. разности, обявямъ, че отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ единъ отъ мѣстнитѣ вѣстници въ продължение на 31 съ правонадаване въ 24 5/10 ще продавамъ публично:

1) къща въ селото съ двѣ стаи, килеръ и съ дворно мѣсто около 1 1/2 дек., цѣна 150 л.; 2) нива, мѣстн. „Дѣдо Димовата Кория“, 14 д. 7 ара цѣна 73 л.; 3) нива мѣстн. „Топрак-лъка“ 4 дек. 7 ара цѣна 73 л.; 4) нива мѣстн. „Чатма“ 3 д. цѣна 21 л.; 5) нива мѣстн. „Бузалѣцитѣ“ 7 дек. 5 ара 34 л.; 6) нива мѣстност „Гиндовка“ 12 д. 2 ара цѣна 36 л.; 7) нива мѣстн. „Тѣнката кория“ 10 дек. 7 ара ц. 53 л.; 8) нива мѣстн. „Дѣдо Димовата кория“ 8 д. 3 ара цѣна 45 л. и 9) лозье мѣстн. „Дѣдо Вълково лозье“ 1 д. 36 л.

Желаящитѣ да купятъ имота могатъ да прѣглеждатъ книгата по продажбата и да надаватъ всѣки при-сѣтственъ день и часъ въ канцелярията ми.

Гр. Варна, 16 Мартъ 1902 г.
2—2 III Сѣд. Приставъ: Р. Яневъ.

Отговорникъ: Ц. Табановъ

Печ. Д. Тодоровъ и С-іе Варна.